

РЕШЕНИЕ

№ 5267

гр. София, 29.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 17.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **3327** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма] [населено място], представлявано от управителя Г. З. против ревизионен акт № [ЕГН]/12.12.2012г. на орган по приходите при ТД на НАП [населено място], потвърден с решение № 403/04.03.2013г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика”, [населено място].

Жалбоподателят оспорва установените с акта задължения по ЗДДС, произтичащи от отказ на право на данъчен кредит в размер на 15 036.85 лева за данъчен период м.05.2012г. като твърди, че констатациите на органите по приходите относно типа на придобият от дружеството автомобил – В. Х3 xDrive с рег. [рег.номер на МПС] не отговарят на законната дефиниция, тъй като автомобилът има сертификат на ЕО от категория 1 (товарен автомобил), регистриран е като товарен и се ползва за нуждите на икономическата дейност на дружеството – собственик.

Искането е за отмяна на ревизионния акт в оспорената част и да се определи размера на подлежащия на възстановяване ДДС.

Ответникът – директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика”, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна срещу

ревизионен акт, в частта, в която е обжалван по административен ред и не е отменен. При съдебното оспорване е спазен предвидения от закона срок. В случая е приложим 14 – дневният срок по чл. 156, ал.1 от ДОПК. В тази връзка съдът съобрази, че решение № 403/04.03.2013г. е валидно издадено в срока по чл. 155, ал.1 от ДОПК и е връчено на жалбоподателя на 06.03.2013г., а жалбата до съда е подадена на 18.03.2013г. чрез решаващия орган.

При разглеждането ѝ по съществото на спора, съдът намира, че е частично основателна, поради следното:

Ревизионното производство по отношение на Г. О. е образувано със заповед за възлагане на ревизия № 1206704/04.09.2012 г., издадена от Д. В. Я., на длъжност началник на сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ на ТД на НАП С..

В обхвата на ревизията са включени задълженията на дружеството по ЗДДС за периода 26.04.2012г. – 31.07.2012г. Заповедта е връчена на 13.09.2012г. на пълномощник на ревизираното лице.

За резултатите от ревизията е съставен ревизионен доклад № 1206704/26.11.2012г., подписан от ревизиращите органи по приходите Х. А. ст. инспектор по приходите и Р. С. – старши инспектор по приходите. Докладът е връчен на дружеството на 26.11.2012г. Няма данни ревизираното лице да е упражнило правото си на възражения по чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

Ревизията е приключила с издаването на РА № [ЕГН]/12.12.2012г., от Х. Н. А., на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП С., упълномощена със Заповед № К 1206704/26.11.2012г., издадена от органа, възложил ревизията.

С ревизионния акт е извършена корекция в декларираните от дружеството резултати по ЗДДС за данъчен период м.05.2012г., произтичаща от отказ на право на данъчен кредит в размер на 15 036.85 лева, на основание чл. 70, ал.1, т. 4 и т. 5 от ЗДДС както следва: по фактура № [ЕГН]/07.05.2012г. - 2 319.64 лева, фактура № [ЕГН]/07.05.2012г. - 99.28 лева, фактура № [ЕГН]/09.05.2012г. -12 608,76 лева и по фактура № [ЕГН]/14.05.2012г. - 9.17 лева, всички издадени от Р. лизинг Б. О. с предмет доставка на автомобил марка В. Х3 xDrive и услуги във връзка с придобиването.

В хода на ревизията е установено, че по силата на договор за финансов лизинг № 023563-RF-001 от 27.04.2012г. Г. О. е лизингополучател на автомобил марка В. Х3 xDrive, с базова стойност 37 922.11 евро. Доставчик на лизинговата вещ е [фирма]. В тази връзка са издадени фактура № [ЕГН]/09.05.2012г., с предмет „остатъчна главница съгласно чл. 6, ал.2, т. 3 от ЗДДС“ и фактура № [ЕГН] от 07.05.2012г. с посочен предмет „авансова вноска и такса финансиране“. От органите по приходите е констатирано, че посоченият в последната фактура ДДС е в размер на 2 225.08 лева, а в отчетните регистри на дружеството е посочен по-висок размер на данъка от 2 319.64 лева.

В хода на ревизията от [фирма] са изискани и представени следните документи: договор за покупко-продажба на автомобил, сключен с [фирма]; фактура; приемно-предавателен протокол, както и европейски сертификат за автомобил В. Х3, според който автомобилът е от категория N1 (л. 228 от делото).

Видно от писмо рег. № Я56510 от 26.11.2012г. на началник сектор МПС при ОПП – СДВР, автомобилът е регистриран като вид „товарен автомобил“ с брой места „4+1“ на база представен валиден ЕО сертификат от производителя. Данните от регистрацията на процесния автомобил се потвърждават от представената по делото

административна преписка по заявление № 124134054766 от 09.05.2012г. за регистрация на МПС.

Видно от приложения препис от свидетелство за регистрация, част I, автомобил В. ХЗ, R. е регистриран с [рег.номер на МПС] като товарен автомобил, с брой места „4+1“

С Протокол № 1237823/18.10.2012 г. е документирано извършено от ревизиращите органи по приходите посещение в недвижим имот /магазин и гараж/, собственост на [фирма], както и извършен оглед на автомобил В. ХЗ xDrive с per. [рег.номер на МПС]. Установено е, че задната седалка на автомобила е свалена с цел превоз на товари; няма вградено допълнително устройство с цел превоз на товари, което да го определя като вид „специален“ автомобил; няма преграда между предната и задната част; има монтирани предпазни колани на предните и на задните седалки; има осветление, вентилация, климатизация.

При тези фактически данни органите по приходите по приходите и ответника приемат, че за ревизираното дружество не е налице право на данъчен кредит по фактури № [ЕГН]/09.05.2012г. с ДДС 12 608,76 лв. с предмет „остатъчна главница съгласно чл. 6, ал. 2, т. 3 от ЗДДС“ и № [ЕГН] от 07.05.2012 г. с ДДС 2 225,08 лв. с посочен предмет „авансова вноска и такса финансиране“, на основание чл. 70, ал.1, т.4 във връзка с §1, т.18 от ДР на ЗДДС, тъй като придобито МПС е лек автомобил. Отказът е мотивиран с разпоредби от Закона за движение по пътищата и Комбинираната номенклатура в ЕО, приета с регламент № 2658/87 на Съвета от 23 юли 1987 година.

В хода на съдебното производство, страните не сочат нови доказателства.

За установяване на обстоятелството, че автомобилът се използва за икономическата му дейност, жалбоподателят е представил пред решаващия орган в производството по чл. 152 и сл. от ДОПК преписи от пътни листове, заповеди за командироване, фактури и протоколи за извършена сервизна дейност от [фирма].

При така установените факти, съдът приема от правна страна, следното:

Съгласно чл. 160, ал.2 ДОПК, съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Атакуваният ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите по смисъла на чл. 118, ал.2 и чл.119, ал.3 ДОПК, оправомощен надлежно от орган по възлагане на ревизии, който съгласно заповед № РД-01-6/04.01.2010г. разполага с правомощия по чл. 112, ал.2, т.1 и чл. 119, ал.2 от ДОПК.

При издаването е спазена предписаната от закона писмена форма и изискванията за съдържание по чл. 120 от ДОПК.

Не се констатираха съществени нарушения на процесуалните правила по ДОПК. Всички актове по образуване и провеждане на ревизията са надлежно връчени.

Основният спор по делото касае материалната законосъобразност на ревизионния акт. Фактическата обстановка, установена при ревизията не е спорна между страните. Същата се подкрепя от събраните по делото доказателства. Спорът е правен и касае отговор на въпроса, автомобилът придобит от жалбоподателя попада ли в изключението на чл. 70, ал.1, т.4 от ЗДДС, при което правото на данъчен кредит не се признава и предполага установяване на неговата категоризация.

Цитираната норма в приложимата й за 2012 година редакция предвижда, че правото

на приспадане на данъчен кредит не е налице, независимо че са изпълнени условията на чл. 69 или 74 от същия закон, когато е придобит, внесен или нает лек автомобил. Легалната дефиниция на понятието лек автомобил за целите на облагане с ДДС е дадена в §1, т.18 от ДР на ЗДДС /в редакцията, действаща за 2012г./ - автомобил, в който броят на местата за сядане без мястото на водача не превишава 5. Не е лек автомобил, автомобилът, предназначен за превоз на товари или лек автомобил, който има вградено допълнително техническо оборудване за целите на извършваната дейност от регистрираното лице.

В конкретния случай жалбоподателят претендира право на данъчен кредит за автомобил, за който твърди, че е предназначен за превоз на товари и не е лек. От представените в ревизионното производство доказателства – свидетелство за регистрация и сертификат ЕО на производителя по безспорен начин се установява, че процесният автомобил е произведен и регистриран от категория N1. Съгласно Р. директива 2007/46/ЕО за категоризация на автомобилите, чиито разпоредби са транспонирани в националното законодателство, съгласно чл. 149, ал. 1, т. 3, б. "а" от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), автомобилите от категория N1 са предназначени за превоз на товари, с техническа допустима максимална маса 3,5 тона. Предвид липсата на оспорване от страна на ответника истинността на представените по делото документи относно категорията на моторното превозно средство, придобито от жалбоподателя, следва да бъде зачетена материалната доказателствена сила на официалния свидетелстващ документ, какъвто се явява свидетелството за регистрация на МПС, I част. По силата на този документ, следва да се приеме, че доказателствената задача на данъчно задълженото лице, да установи, че придобият от него автомобил е предназначен за превоз на товари е изпълнена. На това основание и по силата на §1, т.18 изр.2 от ДР на ЗДДС този автомобил не е лек автомобил, поради което ограничението в правото на данъчен кредит, предвидено в нормата на чл. 70, ал. 1, т.4 от ЗДДС е неприложимо.

В тежест на органите по приходите в хода на ревизията и на ответника в съдебното производство е да установят положителният факт, че автомобилът, за който се отказва данъчен кредит е лек по смисъла на дадената в ЗДДС легална дефиниция. В тази връзка позоваването на нормите от Комбинираната номенклатура /КН/ на ЕО, приета с регламент /Е./ № 2913/92 на Съвета е изцяло неотносимо към категорията на автомобила, при положение, че същата се установява от официален свидетелстващ документ. Следва да се има предвид и че утвърдените в КН кодове се използват за тарифно класиране на стоките за митнически цели при въвеждане им на митническата територия на ЕС, докато процесният автомобил е придобит на територията на страната. По делото не е направено оспорване на удостоверителната сила на официалния документ относно категорията на МПС, която определя неговото предназначение за превоз на товари, не са ангажирани други доказателства за обръщане на категорията N1. Допълнителен аргумент относно доказателствената стойност на свидетелството за регистрация част I, може да се почерпи от нормата на чл. 33, ал.2 от Наредба № I-45 от 24 март 2000г. за регистриране, отчет, пускане в движение и спиране от движение на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства (загл. изм. доп. - ДВ, бр. 105 от 2002г., изм. - ДВ, бр. 67 от 2012г.) съгласно която част първа на свидетелството за регистрация служи за идентифициране на превозното средство. Следователно категорията на автомобила, като част от

реквизитите на този документ е сред идентифициращите му белези и определя съобразно чл. 149, ал.1, т.3 от ЗДвП неговото предназначение.

От анализа на представените по делото доказателства и тълкуването на материалния закон, настоящият съдебен състав намира, че процесният автомобил не е лек по смисъла на §1, т.18, изр.2 от ДР на ЗДДС, поради което отказът на правото на данъчен кредит в размер на 14 833.84 лева по фактури № [ЕГН]/09.05.2012г. и фактура № [ЕГН] от 07.05.2012г. на основание чл. 70, ал.1, т.4 от ЗДДС е незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

Доводите на ответника, основани на използването на автомобила за икономическата дейност на дружеството – жалбоподател са неотнормирани към процесния случай. Нормата на чл. 70, ал. 2, т.1 от ЗДДС предвижда изключение на въведеното от чл. 70, ал.1, т. 4 от ЗДДС ограничение в ползването на данъчния кредит и се отнася за случаите, когато е придобит лек автомобил. В тези случаи законът допуска да се ползва данъчен кредит за придобиването на лек автомобил в зависимост от икономическата дейност на данъчно задълженото лице и то при използването му единствено за транспортни и охранителни услуги, таксиметрови превози, отдаване под наем, куриерски услуги или подготовка на водачи на моторни превозни средства, включително при последващата им продажба.

В разглежданият случай автомобилът не е лек, поради което правото на данъчен кредит за придобиването му не е обвързано от използването за дейностите по чл. 70, ал.2, т.1 от ЗДДС.

След като автомобилът е предназначен за превоз на товари, не е налице и хипотезата на чл. 70, ал.1, т. 5 от ЗДДС за отказ на правото на данъчен кредит по фактура № [ЕГН]/07.05.2012г. с ДДС от 99.28 лева и по фактура № [ЕГН]/14.05.2012г. с ДДС 9.17 лева и с предмет услуги по придобиването и транспорта му.

Поради това и в тази част ревизионният акт се явява издаден в нарушение на материалния закон и следва да бъде отменен.

В хода на ревизията органите по приходите, са констатирани, че начисленият по фактура № [ЕГН] от 07.05.2012г. данък е в размер на 2225.08 лева, а правото на данъчен кредит е упражнено за сумата от 2 319.64 лева, която е включена в дневника за покупки на жалбоподателя. При тези фактически констатации, за разликата от 94.56 лева, следва да се приеме, че законосъобразно е отказан данъчен кредит на дружеството, тъй като за тази сума не разполага с данъчен документ, съгласно изискването на чл. 71, т.1 от ЗДДС.

Предвид всичко изложено се налага краен извод, че ревизионният акт следва да бъде отменен в частта на отказаното право на данъчен кредит за данъчен период м.05.2012г. в общ размер на 14 942.29 лева, който размер съответства на данъка, посочен във фактури №[ЕГН] от 09.05.2012г., № [ЕГН] от 07.05.2012г., № [ЕГН] от 07.05.2012г. и № [ЕГН]/14.05.2012г., като издаден в противоречие с материалния закон.

За разликата до пълния отказан размер на данъчния кредит за данъчен период м.05.2012г. от 15 036.85 лева или 94.56 лева, ревизионният акт е законосъобразен, като издаден в съответствие с чл. 71, т.1 от ЗДДС и жалбата в тази част следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора деловодни разноси се дължат на жалбоподателя, но предвид липсата на искане за присъждането им, такива не следва да се определят.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал.1 от ДОПК, Административен съд, С.

град, I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] [населено място], представлявано от управителя Г. З. ревизионен акт № [ЕГН]/12.12.2012г. на орган по приходите при ТД на НАП [населено място], потвърден с решение № 403/04.03.2013г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика”, [населено място] в частта, в която е отказано право на данъчен кредит за данъчен период м. 05.2012г. в размер на 14 942.29 лева.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] [населено място], представлявано от управителя Г. З. против ревизионен акт № [ЕГН]/12.12.2012г. на орган по приходите при ТД на НАП [населено място], потвърден с решение № 403/04.03.2013г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика”, [населено място] в частта, в която за данъчен период м. 05.2012г. е отказано право на данъчен кредит в размер на 94.56 лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: